

Lainsäädäntö ja luottamus

A n n a - L i i s a
H e u s a l a - P u s h n o v

Hallinnon demokratisoituminen ja tehostuminen kielivät luottamuksesta lainsäädäntöä kohtaan. Toimivassa yhteiskunnassa luotetaan siihen, että kaikki noudattavat samoja yhteisesti laadittuja sääntöjä. Laki suojelee myös niitä, joilla ei ole muita keinoja itsensä puolustamiseen. Luottamus syntyy sekä lakien sisällöstä että niiden toimeenpanosta. Suuria muutoksia läpikäyvissä yhteiskunnissa yhteyttä lakien sisällön ja toimeenpanon välillä ei välttämättä ole tai ne eivät toimi.

Toimivan yhteiskunnan perustana on vahva oikeussuoja hallinnossa. Oikeussuoja rakentuu laeista ja käytännön hallinnollisesta työstä. Hyvä hallinto asettaa kansalaisen etusijalle. Hallinnolla on lainsäädännön toimeenpanossa velvollisuus ottaa kansalaisten edut huomioon ja kohdella eri ryhmiä tasarvoisesti. Oikeusvaltiossa hallinto valvoo itse aktiivisesti omaa toimintaansa ja antaa myös ulkopuolisten tehdä niin. (Heusala-Pushnov 2003, 20; Mäenpää 1996, 186.) Laillisuus ei siis tarkoita ainoastaan voimassa olevien normien mekaanista noudattamista vaan myös sitä, että vallankäytöllä on kansanvaltainen perusta (Mäenpää 1997, 172).

Hallinnon menettelytavat vaikuttavat keskeisesti oikeussuojan toteutumiseen. Menettelytapoja arvioidessa on tärkeää kiinnittää huomiota mm. palvelun nopeuteen ja edullisuuteen sekä viranomaisten velvollisuuteen palvella (Hallberg & Äimä 1998, 50, 52). Asiakkaan kannalta korostuvat käytännössä sekä etukäteinen vaikutusmahdollisuus (esim.

kuulemismenettely tai tietojen täydentämisoikeus) että jälkikäteinen valitusoikeus (ks. Tacis-report 2001). Valitusten käsittelyn pitää olla mahdollista sekä viranomaistahojen sisäisten muutoksenhakujärjestelmien että julkisten riippumattomien ja puolueettomien tuomioistuimien puitteissa (Mäenpää 1997, 172).

Liberaali-demokraattisissa yhteiskunnissa luottamusta lainsäädännön toimeenpanoon on rakennettu oikeudellisilla periaatteilla, joita ovat lainalaisuus, luotettavuus ja ennustettavuus, yhdenvertaisuus ja objektiivisuus, tarkoitussidonnaisuus ja suhteellisuus. Nämä näkyvät hallintomenettelyssä selvitys- ja neuvontavelvollisuutena, asianosaisten kuulemisena, asianosaistulkisuutena, päätöksen perusteluvelvollisuutena ja käsittelyaikaa koskevana määräyksinä. (Mäenpää 1996, 173; SIGMA-OECD 1998; Timonen 1999; Council of Europe Publishing 1996.) Lisäksi hallinnon toimintaa tarkastellaan aina yleisemmästä ihmisoikeusperiaatteen näkökulmasta (Mäenpää 1996, 173). Luottamus lainsäädäntöön siis edellyttää, että kaikki edellä mainitut asiat toimivat kohtuullisesti tarkasteltavan yhteiskunnan viranomaisten kohdalla.

Juuri hallintomenettelyn ongelmien ja puutteiden takia syntyy helposti tilanteita, joissa oikeussuojan vaatimukset eivät täyty. Lainsäädäntö saat- taan tällöin olla sinänsä modernia, mutta luottamus siihen kärsii, koska viranomaisen palvelee huonosti. Toisaalta virkamiehet pystyvät menettelytavoillaan vähentämään lainsäädännön oikeussuojapuutteita merkittävästi. Tällainen organisaatioiden tasolla tapahtuva oppiminen onkin nykyisin merkittävä muutosvoima Venäjällä. (Heusala-Pushnov 2003, 24.)

Luottamusta lainsäädäntöön Venäjällä on mielestäni järkevintä tarkastella prosessinäkökulmasta, jonka mukaan muutos nähdään jatkuvana ja hallinnon ongelmiin ei katsota olevan mitään lopullista tyhjentävää vastausta. Käytännössä uudistuksista vastaavat paikalliset organisaatiot. (Salminen & Temmes 2000, 49.) Lisäksi katson, että Venäjän oikeussuojaongelmia tulisi ensisijaisesti tarkastella yleisinä hallinnon kehittämishaasteina, eikä esimerkiksi Venäjän ”kulttuuriin” kuuluvina erityispiirteinä.

Luottamus lainsäädäntöön kiteytyy käytännössä viranomaisten harkintavaltaan, jonka käytössä arvot todella osoittavat merkityksensä. Harkintavaltaan vaikuttavat toimivallan tosiasialliset rajat (esim. päätöksentekokulttuuri, taloudelliset resurssit, poliittinen ilmapiiri), jotka tulee ottaa huomioon käsillä olevaa asiaa koskevaa lainsäädäntöä arvioitaessa (Konstari 1979). Harkintavallan rajoittaminen minimiin transitioyhteiskunnan hallinnon kehittämisessä on kysymys, joka kaippaa tutkimista. Länsimaisessa hallinnon tutkimuksessa on huomioitu, että virkamiesten oma harkintavalta parantaa organisaatioiden toimintaa (Burke 1986, 13). Venäjällä kyse on virkamiesten koulutuksesta, minä tukemiseksi yhteydet muiden maiden hallintoihin ovatkin tärkeitä.

Yritysten luottamus Venäjän lakiin

Julkisessa keskustelussa on usein noussut esiin yritysten vaihteleva luottamus lainsäädännön toimeenpanoon Venäjällä. Yrityslainsäädännön kehittäminen herättää intohimoja, sillä siirtymävaiheessa monet hallinnon rutiiniasiat, kuten esimerkiksi lupien myöntäminen, saavat poliittista merkitystä. Luvilla luodaan uusia oikeuksia, jotka vaikuttavat sosiaalisten ryhmien uudelleen muotoutumiseen. Myös virkamiesten omat asenteet saattavat vaikuttaa lupien myöntämiseen. Esimerkistä käyvät yritystoiminnan aloittamisessa Venäjällä vaaditut oikeushenkilön rekisteröinti, toimiluvan myöntäminen ja sertifiointi. Niihin konkretisoituvat monet isot yhteiskunnalliset muutokset: valtion suhtautuminen yksityiseen yrittäjyyteen, omaisuuden suoja, kan-

salaisten ja virkamiesten oikeudet ja velvollisuudet, tiedonsaanti hallinnon toiminnasta, yrityksen suhde kuluttajiin tai ympäristönsuojeluun. (Heusala-Pushnov 2003, 27.)

Tutkimuksissa ja selvityksissä on todettu, että yritysten tyypillisiä oikeussuojaongelmia Venäjällä ovat mm. ristiriitainen ja muuttuva lainsäädäntö, mielivaltainen ja joustamaton toimeenpano, huono tiedonsaanti, epäselvät toimivaltarajat viranomaisten välillä, suuri harkintavalta, protektionismi ja hitaus (ks. esim. Keskukskauppakamari 1998; Aromaa & Lehti 2001; Sutela 1999; Rautava 2001). Suomalaiset yritykset ovat kokeneet hallinnon toiminnan ongelmalliseksi erityisesti tullauksessa, verotuksessa ja lupamenettelyssä. Viimeksi mainitussa varsinkin sertifikaattien myöntäminen on koettu mielivaltaiseksi. (Rautava 2001, 5.) Kaiken kattavaa yritystoiminnan edellytyksiä koskevaa tutkimusta on vaikea tehdä jo Venäjän maantieteentäkin takia. Sen sijaan yritysten luottamusta Venäjän lakiin ja yhteiskunnan toimintaan voidaan tarkastella alueellisesti ja yksittäisten lakien toimeenpanon osalta.

Yritystoiminnan aloittamisesta tehtiin vuonna 2002 Pietarin ja Leningradin *oblastin* alueella tutkimus, jossa tarkasteltiin federatiivista ja paikallista lainsäädäntöä sekä haastateltiin päätöksiä tekeviä viranomaisia, suomalaisia pk-yrityksiä ja näitä edustavia konsulttiyrityksiä. Yritystoiminnan aloittamiseen vaadittavien menettelyiden laillisuusarvioinnin perustana oli Venäjän vuoden 1994 siviililaki täydennettynä muulla federatiivisella lainsäädännöllä. (Ks. GKRF 1994.) Luottamuksen syntymisen kannalta on oleellista se, että lainsäädännön normihierarkia pätee kaikissa yhteyksissä, eli että paikallisella tasolla ei ole omia sääntöjä ja että alakohtaiset federatiiviset lait ja niiden toimeenpano ovat sopusoinnussa siviililain kanssa.

Tutkimuksen perusteella Venäjän lainsäädännön normihierarkia on kehittynyt oikeusturvaa tukevaan suuntaan kolmen yritystoiminnan aloittamisessa vaaditun menettelyn osalta. Hallintomenettelyssä oikeussuojan vaatimukset ovat toteutuneet vaihtelevasti. Oleellista on, että lainsäädännön sisällön kehittymisen myötä paikalliset erot tu-

levat vähentymään ja asiakkaan on mahdollista lakiin tutustuen tietää mitä häneltä edellytetään. Kiistattomia ongelmia liittyy liiketoimintapohjaiseen viranomaispäätöksentekoon, jota käytetään sertifiointissa ja useissa toimitiluvissa. (Heusala-Pushnov 2003, 132-134.) Haastateltujen yritysten luottamus esimerkiksi verolainsäädäntöön oli puolestaan lisääntynyt (ibid, 123).

Yrityslainsäädäntö on kehittynyt junan jo kulkiessa. Paikallisista säännöistä on menty kohti harmonisointia ja federatiivisia lakeja (ks. esimerkkinä rekisteröintiä koskevan lainsäädännön kehitys Pietarin alueella, ibid, 40-41). Venäjän lainsäädäntö on kuitenkin edelleen osittain keskeneräistä. Esimerkkinä on laki ulkomaisista sijoituksista Venäjällä vuodelta 2001. Siihen on sisällytetty periaatteellisesti merkittävä, mutta toistaiseksi vielä käytännössä epäselvä, määräys ulkomaisen sijoittajan oikeudesta saada korvauksia eri tasojen viranomaisen toimista mahdollisesti aiheutuneista menetyksistä. Yleisistä oikeussuojaperiaatteista on mainittu luottamuksensuoja, joka kuitenkin tarkoittaa vain rajattua ryhmää yrityksiä ja asiaryhmiä, eikä ole näin ollen yleinen takautuvia päätöksiä tai epäedullisia lainmuutoksia koskeva suoja. (Ks. FZ 2001b.) Oikeussuojapuutteita haluttaisiin korjata Suomen ja Venäjän välisellä investointisuojasopimuksella, mutta tästä asiasta ei ole päästy yksimielisyyteen (Rautava 2001, 11).

Yritystoimintaansa aloittavien täytyy huomioida etukäteen monia oikeussuojan kannalta oleellisia asioita, sillä esimerkiksi selvitysvelvollisuus on edelleen riippuvainen virastojen omista säännöistä ja toimintakulttuurista. Käytännössä tämä tarkoittaa, että esimerkiksi toimintaansa aloittavan yrityksen on käytettävä asiantuntijoita hakemusten tekemisessä. (Heusala-Pushnov 2003, 127.) Konsulttien ja juristien käyttö puolestaan asettaa erilaiset yritykset eri asemaan.

Laki ja hallintokulttuuri

Venäjällä ei ole varsinaista hallinto-oikeutta. Hallinnon toimintaa ohjaavia kohtia löytyy monista laeista. Yhtenäisimmin oikeusturvan käsite määri-

tellään Venäjällä hallintorikkomuksia koskevassa laissa. Hallintorikkomuslaki on eräänlainen lista rikoslaista erotetuista lievemmistä rikkomuksista, joista useimmat ovat suorassa yhteydessä hallinnon toimintaan. Aihepiiriltään laki on laaja ja käsittää hyvin erityyppisiä rikkomuksia, jotka koskevat sekä hallinnon asiakkaita että virkamiehiä. (Ks. KRF 2001.)

Lakia voitaisiin kutsua ”hallinnolliseksi sakkolaiksi”, sillä yksi sen keskeisiä piirteitä on määritellä hallintorikkomuksista seuraamuksena olevien maksujen suuruudet eri toimijoille. Toinen keskeinen piirre on pyrkimys hallintotoiminnan laillisuuden vakiinnuttamiseen. Tämä tarkoittaa, että sakkorangaistusta voimakkaammista hallinnollista rangaistuksista päättää tuomioistuin. Lailla pyritään takaamaan yhdenvertaisuus lain edessä. Perusolettamuksena hallintorikkomuksissa on henkilön syyttömyys. Takautuvaa lainsäädäntöä ei sallita. Lain määräyksillä pyritään estämään ihmisoikeuksia loukkaavat hallinnolliset rangaistukset. Viranomaisilla on velvollisuus antaa asiakasta koskevia tietoja, ja käsittely on pääsääntöisesti julkista. Syyttäjällä on oikeus oman toimivaltansa rajoissa valvoa perustuslain ja muiden federaation alueella voimassa olevien lakien noudattamista hallintorikkomusasioissa. (Ks. ibid.)

Hallintorikkomuslaki on hallinnon kulttuurin kannalta siinä mielessä mielenkiintoinen, että siinä toiminta määritellään kieltojen avulla. Toisin sanoen viranomaisen tulee sakon uhalla tehdä tiettyjä asioita. Lain hengessä heijastuu Neuvostoliiton ajan hallinnon valvontaa painottava ohjauskulttuuri. Muutos taas näkyy siinä, että laki korostaa julkisuutta ja valitusoikeutta.

Luottamus lainsäädäntöön vaatii riippumattoman ja puolueettoman oikeuslaitoksen. Myönteisenä asiana voidaan todeta, että ulkomaisen yrityksen on mahdollista saada oikeudenmukainen päätös liiketoiminnan kiistoja käsittelevässä välimiestuomioistuimessa (Heusala-Pushnov 2003, 122.) Oikeuslaitoksen kehitys on sitäkin rohkaisevampaa, kun huomioidaan sen kasvanut työtaakka ja radikaalisti muuttunut toimintaympäristö.

Venäjän välimiestuomioistuimia tutkinut Leena Lehtinen on todennut, että tuomareiden työtaakka on erittäin suuri. Esimerkiksi Pietarin ja Leningradin läänin arbitraatioistuimissa jokaisella tuomarilla on puolessa vuodessa noin 500 juttua. Asiakkaina olevien yritysten kannalta on ongelmallista, että oikeusistuimet saattavat olla eri mieltä siitä, mikä on normihierarkia sovellettavassa lainsäädännössä. Tuomareiden lahjonnasta ei tutkimuksessa saatu ainuttakaan näyttöä; sen sijaan viranomaisten vaikutuksesta yksittäisten oikeudenkäyntien kulkuun saatiin. (Lehtinen 2003, 81, 87, 121.)

Luottamuksen kehittymiseen vaikuttaa yleinen oikeuskulttuuri. Lehtisen tutkimuksessa erääksi ongelmaksi havaittiin keskeneräisten oikeusriitojen puiminen julkisuudessa. Prosessin toinen osapuoli voi julkisuudessa syyttää tuomaria puolueellisuudesta, jos tämä on esimerkiksi määrännyt turvaamistoimenpiteestä kesken prosessin. Lisäksi tuomareita painostavat yleisesti monet eri tahot. (Ibid, 89.) Voidaan olettaa, että keskustelu lehdistössä ja televisiossa muokkaa vahvasti kansalaisten ja ulkomaisten sijoittajien käsitystä Venäjän lainsäädännön toimeenpanon luotettavuudesta.

Keskittäminen harkintavallan rajoittajana

Venäjän muutosten paradoksi on, että epädemokraattisellakin keskittämällä luodaan sellaista yhtenäisyyttä, joka vahvistaa oikeussuojalle tärkeää ennakoitavuutta. Salminen ja Temmes ovat todenneet, että formaalisen rationaalisuuden edellytysten puute on Venäjän transition suurin ongelma. (Salminen & Temmes 2000, 56-57.) Mielestäni hallinnon uudistamisen kannalta keskeistä on nähdä formaalisen rationaalisuuden oleellisesti vahvistavan demokratian edellytyksiä yhteiskunnassa.

Oikeussuoja tarkoittaa arkipäiväisiä asioita. Yritysten kannalta tärkeitä asioita ovat mm. päätösten saaminen määräajassa ja tiedon saaminen viranomaiselta (Heusala-Pushnov 2003, 107-126). Vallan kolmijakoa kunnioittava vahva keskusvalta voi periaatteessa taata oikeudenmukaisemman välitys-

tuomion mahdollisuuden kiistatilanteissa. Maan taloudellinen tila vaikuttaa siihen, miten paljon paikalliset päätöksentekijät joutuvat turvautumaan erilaisiin *ad hoc*-maksuihin (vrt. Rautava 2001, 5). Esimerkiksi yritysverotuksen ja -verohallinnon rakenteelliset reformit tähtäävät yrityskohtaisten sopimusten poistamiseen ja täten myös korruption kitkemiseen (Sutela 2003, 176).

Harkintavallan väärinkäyttöä voidaan ehkäistä selkeämmällä lainsäädännöllä. Lainsäädännön muutoksista yksi mielenkiintoisimmista koskee oikeushenkilön rekisteröintiin liittyvää federaation lakia vuodelta 2001. Siinä lainsäätäjällä on huomioitunut laajan lakien harmonisoinnin (FZ 2002) ja laatinut lain federatiivisella tasolla käytännön päätöksentekoa sääteleväksi. Venäjän lainkäytön traditiosta poiketen uutta lakia ei pitäisi olla tarpeen täydentää paikallisilla ohjeilla (FZ 2001a). Tällaista voidaan pitää mainitsemisen arvoisena koko järjestelmän koordinaationa.

Presidentti Putinin hallinto on pyrkinyt lisäämään luottamusta lakiin ”lakien diktatuuriin” avulla, missä painotetaan federatiivisen lainsäädännön ensisijaisuutta ja paikallisen päätöksenteon tiukkoja rajoja. Tämä voidaan nähdä jatkumona Neuvostoliiton ajan oikeustieteelliselle ajattelulle, joka oli nimenomaan teoriaa valtiosta ja laista. Lait olivat olemassa, jotta eliittiin kuulumattomat kansalaiset tottelisivat niitä. Laki piti yllä järjestystä. (Nysten-Haarala 2001, 4.) Oikeusvaltioon sen sijaan kuuluu vapaiden kansalaisten mahdollisuus puuttua hallinnon toimintaan.

Esimerkiksi Nysten-Haarala (2001, 6) näkee nykyisen ”lakien diktatuuriin” väliaikaisena virtuaalisena oikeusvaltiona, jossa järjestys ei perustu demokraattiseen luottamukseen vaan edelleen aikaisemman järjestelmän kaltaiseen ja epäohdonmukaiseen käskytykseen. Voidaan kuitenkin olettaa, että Venäjän hallinnon sisällä on suuria vaihteluita sen suhteen, miten oikeusvaltion ja demokratian edellytykset ovat vahvistuneet. Kansalaisyhteiskunnan ja hallinnon väliset suhteet kaipaavat lisää tutkimista.

Hallintotieteen näkökulmasta ”lakien diktatuuria” voidaan pitää paitsi nykytodellisuutta kuvaava-

vana käsitteenä myös poliittisena muutosideologiana, jonka päämääränä on varmistaa asiakkaiden tasavertainen kohtelu. Tämän linjan onnistumisen arvioinnissa on kuitenkin huomioitava se, miten Venäjän johto pystyy taiteilemaan kansanvaltaisuu- den ja keskittämisen välillä hallinnon uudistamisen ollessa vielä kesken.

Venäjällä tehtiin 1990-luvun alussa ratkaisuja, joissa lainsäädäntö ja instituutiot sivuutettiin väliaikaisesti lähes kokonaan. Tärkeintä oli aikaansaa- da äkkikäänös taloudessa ja kommunistisen puo- lueen poliittisen hallinnon lopullinen mureneminen

(Boycko, Schleifer & Vishny 1995). Mielestäni nykyinen kehitys viittaisi siihen, että hallinnollisek- si ideologiaksi on muodostumassa ”serving the economy better”-tyyppinen ajattelu, jossa hallin- non supistamisen sijaan siitä pyritään tekemään talouden suotuisaa kehitystä tukeva järjestelmä (vrt. Salminen & Temmes 2000, 50). Luottamus lain- säädäntöön saattaisi syntyä taloudellisten olosuh- teiden kohentumisella, jossa pätevän hallintoehen- kilökunnan rooli on merkittävä. Hallintoa koskevan tutkimuksen mielenkiinnon tulisikin kiireesti suun- tautua tähän teemaan.

Lähteet

- Aromaa, Kauko & Lehti, Martti (2001), *Pietari suo- malaisten turvallisuusympäristönä 1994-1999*. Helsinki: Oikeuspoliittinen tutkimuslaitos.
- Boycko, Maxim & Shleifer, Andrei & Vishny, Robert (1995), *Privatizing Russia*. Cambridge, USA.
- Burke, John P. (1986), *Bureaucratic responsibility*. Baltimore: The Johns Hopkins University Press.
- Council of Europe Publishing (1996), *The Administration and You: A handbook*. Germany.
- FZ (2001a) = *Federalnyi zakon O gosudarstvennoi registratsii juriditseskikh lits*, ot 8 avgusta 2001 goda N 129-F3. http://www.government.gov.ru/normdocs/index.html?he_id=511
- FZ (2001b) = *Federalnyi zakon Ob inostrannih investijah v Rossiiskoi Federatsii* ot 8 avgusta 2001 goda N 129-F3.
- FZ (2002) = *Federalnyi zakon O privedenii zakonodatelnih aktov v sootvetsvie s Federalnim zakonom "O gosudarstvennoi registratsii juriditseskikh lits"*, 21 marta 2002 N 31-F3.
- GKRF (2001) = *Grazhdanskii kodeks Rossiiskoi Federatsii*, tšast pervaja, ot 21 oktjabrja 1994 goda N51-F3. Izdatelstvo Os-89.
- Hallberg, Pekka & Äimä, Marina (1998), *Sistem pravovoi zaštiti v Finljandii*. Helsinki: Sitra.
- Heusala-Pushnov, Anna-Liisa (2003), *Venäjän lainsäädäntö ja oikeussuoja yritystoiminnan aloit- tamisessa*. Aleksanteri Papers 2. Helsinki: Kikimora Publications.
- Keskuskauppakamari (1998), *Yritysten Venäjä-suh- teet*. Tutkimusraportti. Helsinki.
- KRF (2001) = *Kodeks Rossiiskoi Federatsii Ob administrativnyh pravonarušenijah*, ot 30 dekab- rja 2001 goda N195-F3.
- Konstari, Timo (1979), *Harkintavallan väärinkäyt- tö*. Suomalaisen lakimiesyhdistyksen julkaisu- ja, A-sarja N:o 139. Vammala.
- Lehtinen, Leena (2003), *Suomalainen ja venäläinen siviiliprosessi kansainvälisen toimeenpanon näkökulmasta*. Helsinki 4.6. <http://www.om.fi/uploads/rov8k2ffv8igo.pdf>
- Mäenpää, Olli (1996), *Eurooppalainen hallinto-oi- keus, lähtökohtia ja perusteita*. Helsinki.
- Mäenpää, Olli (1997), *Hallinto-oikeus*. Juva.
- Nysten-Haarala, Soili (2001), *Russian Law in Tran- sition*. B: 21. Helsinki: Kikimora Publications.
- Rautava, Jouko (2001), *Suomen Venäjän-kauppa 2000 – Epävakaata toimintaympäristö rajoittaa kauppaa*. Helsinki: Bofit online.
- Salminen, Ari & Temmes, Markku (2000), *Transi- tioteoriaa etsimässä*. B:10, Helsinki: Kikimora Publications.
- SIGMA-OECD (1998), *European Principles for Public Administration*. Sigma Papers No 27.
- Sutela, Pekka (2001), *The Road to Market Economy*. Series B:3, Helsinki: Kikimora Publications.
- Sutela, Pekka (2003), *The Russian Market Economy*. Helsinki: Kikimora Publications.
- Tacis-report (2001) = Tacis, Legal Protection for Economic Operators, Final Recommendations, on the topic ”Legality of administrative deci- sion making and remedies of SEOs against go- vernment bodies”, approved at the Sochi In- terregional Seminar, November 19-20.
- Timonen, Pekka (toim.) (1999), *Johdatus suomalai- seen oikeusjärjestelmään*. Helsinki.